

ΓΙΑΤΙ ΛΕΜΕ “ΚΟΥΨΤΕ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ”

Ο Παπανδρέου κάνει την Ελλάδα μετόπισθεν του Σιωνισμού

Για αυτή την κυβέρνηση δεν υπάρχει βρωμοδουλεία που να μην είναι πρόθυμη να φέρει σε πέρας. Δεν θα μείνει στην ιστορία μόνο ως η κυβέρνηση του ΔΝΤ και των τραπεζιτών. Δεν είναι μόνο η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση που έχει δεκανίκια τους φασίστες του ΛΑΟΣ. Είναι κι η κυβέρνηση που σπεύδει να συσφίξει τις σχέσεις με το κράτος-δολοφόνο, το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, την στιγμή ακριβώς που γνωρίζει την μεγαλύτερη απομόνωσή του.

Ο Νετανιάχου είναι ο πρώτος ισραηλινός πρωθυπουργός που επισκέπτεται επίσημα την Ελλάδα. Είχε προηγηθεί επίσκεψη του Παπανδρέου στο Ισραήλ τον Ιούλη. Όμως, η σύσφιξη των σχέσεων με το κράτος-τρομοκράτη δεν έχει πέσει από τον ουρανό. Είναι μια επιλογή της ελληνικής άρχουσας τάξης που πάει πολλά χρόνια πίσω, ήδη από τις αλισιόμητες μέρες της κυβέρνησης Μητσόστακι στις αρχές της δεκαετίας του '90. Εκείνη την χρονιά, το 1990 οι διπλωματικές σχέσεις αναβαθμίστηκαν θεαματικά με το άνοιγμα προεσβάνων.

Ανάμεσα στο 1989 και το 1994 οι εμπορικές ανταλλαγές ανάμεσα στις δυο χώρες διπλασιάστηκαν σε αξία. Τον Δεκέμβριο του 1994, επί πρωθυπουργίας Ανδρέα Παπανδρέου, υπογράφηκε η πρώτη συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας με το Ισραήλ. Ήταν η εποχή που οι «τουρκοφάγοι» και οι «κοπιανοφάγοι» του ΠΑΣΟΚ όπως ο Παπαθεμελής, δήλωναν δημόσια ότι η Ελλάδα πρέπει να γίνει «το Ισραήλ των Βαλκανίων». Παρόλα αυτά, η συμφωνία δεν ενεργοποιήθηκε ουσιαστικά.

Από τότε έχει κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι. Η προσέγγιση του Ισραήλ έχει διανύσει μεγάλη απόσταση και έχει προχωρήσει εις βάθος. Από τις σκοτεινές μίζες της Εκκλησίας στα Ιερουσόλυμα, που ήρθαν στο φως με τα σκάνδαλα των παπάδων το 2004, οι οποίες συμπεριελάμβαναν και αγορές γης για ισραηλινά συμφέροντα, μέχρι την χρησιμοποίηση του λιμανιού του Αστακού το 2008 για τη μεταφορά αμερικάνικων πολεμοφοδίων στο Ισραήλ που εκείνες τις μέρες ματοκούλουσε την Γάζα, η συνεργασία γίνεται όλο και πιο βρώμικη, όλο και πιο αιματηρή.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν η άσκηση «Ενδόςος Σπαρτιάτης» το 2008. Εκάτο ισραηλινά αεροπλάνα μπήκαν στο ελληνικό εναέριο χώρο, πραγματοποιήσαν πλήγματα με πραγματικά πυρά στο πεδίο βολής Κρατιάς στην Θεσσαλία και ανεφοδιάστηκαν στον αέρα. Όταν η είδηση της άσκησης «διέρρευσε» - μιας και η κυβέρνηση του Καραμανλή είχε προσπαθήσει να την «πνίξει»- έγινε φανερό ότι επρόκειτο για προσομοίωση πλήγματος στο Ιράν. Τελικά, η αποκλιθεία πείρα μάλλον χρησίμευε στην ισοπέδωση της Γάζας στο τέλος εκείνης της χρονιάς.

Δύοισμι μήνες πριν, οι ισραηλινοί κομάντος έβαψαν

στο αίμα τον στολίσκο των ακτιβιστών που μετέφερε ανθρωπιστική βοήθεια στη «μεγαλύτερη υπαίθρια φυλακή του κόσμου», την πολιορκημένη Γάζα. Η κυβέρνηση του Παπανδρέου (και του «συτρόφου» Χριστόφια στην Κύπρο) έκαναν ότι μπορούσαν για να βάλουν εμπόδια στην αποστολή και μετά την σφαγή, δεν μπόρεσαν να ψελλίσουν ούτε μια τυπική καταδίκη της δολοφονικής μηχανής που λέγεται ισραηλινοί κράτος. Αντίθετα βρέθηκαν «αναλυτές»-ανεπίσημοι κυβερνητικοί εκπρόσωποι- που διαπίστωναν με ικανοποίηση ότι τώρα που οι σχέσεις του Ισραήλ με την Τουρκία βρίσκονται στο ναδίρ τους είναι ευκαρία για τα «εθνικά συμφέροντα» να επιταχυνθεί η προσέγγιση με το Ισραήλ και να στριμωχτούν οι «νέο-Θωμάσιοι της Άγκυρας»...

Ελντοράντο

Τώρα, τα παπαγαλάκια της κυβέρνησης διαλαλούν όπου σταθούν κι όπου βρεθούν τα αγαθά που θα φέρει το σφιχαγκάλισμα με το Ισραήλ. Η «μικτή δι-πυροκική επιτροπή» που συγκροτήθηκε, θα μελετήσει κοντές δραστηριότητες στην οικονομία, τον τουρισμό, την «πράσινη ανάπτυξη», πέρα από την «ασφάλεια» (βλέπε στρατιωτική συνεργασία). Οι πιο ενδοσιωδές υποστηρικτές της «μεγαλοφυούς» πολιτικής του Παπανδρέου ονειρεύονται το Ελντοράντο της νοτιοανατολικής Μεσογείου με κοινή εκμετάλλευση των κοιτασμάτων φυσικού αερίου που έχουν εντοπισθεί στα διεθνή ύδατα ανάμεσα σε Κύπρο και Παλαιστίνη.

Αυτό που δεν λένε όλοι αυτοί οι στρατηγί της πολυβρόνας και οι τουρκοφάγοι του πληκτρολογίου, είναι ότι τα σχέδια των πολυεθνικών της ενέργειας και νέους αγωγούς και την εκμετάλλευση κοιτασμάτων «που θα αλλάξουν το παγκόσμιο χάρτη», έχουν συνοδευτεί παντού με ποτάμια αίματος και αποσταθεροποίηση -και βέβαια οι πακτωλοί των επενδύσεων δεν έχουν κάνει την εμφάνισή τους πουθενά.

Στην πραγματικότητα, ο Παπανδρέου βάζει υποψηφιότητα να κάνει την Ελλάδα βάση της προσπάθειας του Ομπάμα να συμμαζέψει την ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Μέση Ανατολή και το Αφγανιστάν, απλώνοντας μια χείρα βοήθειας στο μαντρόκυκλο των ΗΠΑ, το κράτος του Ισραήλ, τώρα που το χρειάζεται.

Είναι μια πολιτική που θα φέρει περισσότερο αίμα, περισσότερη καταστροφή στη Μέση Ανατολή και στην Ασία. Θα φέρει περισσότερους εξοπλισμούς, περισσότερη στρατιωτικοποίηση, περισσότερο καταστολή των δημοκρατικών ελευθεριών, και περισσότερο ρατσισμό απέναντι στους μουσουλμάνους στην Ελλάδα. Τα άλλα, τα μεγαλεπήβολα, για «στρατηγική αναβάθμιση», «άξονα Αθήνας-Λευκωσίας-Τελ Αβίβ» που υποτίθεται θα κυριαρχήσει στην περιοχή, είναι παροξυσμικοί αντιδραστικές φαντασίες.

Το κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό έχει βαθιές ρίζες

Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη - μέχρι τη νίκη!

Όσοι διαδηλώσαμε την Δευτέρα 16 Αυγούστου το απόγευμα ενάντια στην επίσκεψη του δολοφόνου Νετανιάχου, συνεχίζουμε μια μακρόχρονη παράδοση ενός μαζικού κινήματος αντιιμπεριαλιστικής αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη και τους αγώνες της.

Το 1982 η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ οργάνωνε συναυλίες συμπαραστάσης στην PLO που πολεμούσε στην Βηρυττό και ο Ανδρέας Παπανδρέου έστελνε πλοία για να μεταφέρουν τους Παλαιστίνιους μαχητές σε χώρες της Βόρειας Αφρικής, όταν αποχωρούσαν από τη Βηρυττό. Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μπορούσε τότε να συνδυάζει τα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα του κόσμου του ΠΑΣΟΚ, της βάσης του, με τις επιλογές της εξωτερικής πολιτικής της κυρίαρχης τάξης.

Σχεδόν τριάντα χρόνια μετά, η ηγεσία της σοσιαλδημοκρατίας, ακολουθώντας μια μακρά παράδοση, σπεύδει να προσαρμολοστεί στις νέες απαιτήσεις της άρχουσας τάξης, προδίδοντας οδυνηρά τις ελπίδες της βάσης της.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μπορεί να έχει κάνει αυτή την πελώρια στροφή. Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι έχει βρει ανταπόκριση, κάτω στη βάση της κοινωνίας. Αντίθετα, αν ένα χαρακτηριστικό επίμεινε όλα αυτά τα χρόνια, μαζί με τον αντιιμπεριαλισμό (τον «αντιαμερικανισμό» όπως τον βαφτίζουν διάφο-

ροι) είναι η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, η αλληλεγγύη στην Αντίσταση.

Το 2001 και το 2002, όταν τα ισραηλινά ταγκ ισοπέδωναν την Τζενίν και φυλάκιζαν τον Αραφάτ στο γκρεμισμένο αρχηγείο του στην Ραμάλα, χιλιάδες ήταν οι διαδηλωτές που πολιορκούσαν την ισραηλινή πρεσβεία. Το κίνημα αλληλεγγύης στην δεύτερη Ιντιφάντα ήταν ο προάγγελος, το προζύμι, του μεγάλου αντιπολεμικού κινήματος του 2003.

Το καλοκαίρι του 2006 το Ισραήλ εισέβαλε στο Λίβανο. Ο απολογισμός ήταν εκατοντάδες άμαχοι νεκροί από τις ισραηλινές βόμβες, μια απέραντη καταστροφή των υποδομών, ένα μεγάλο κύμα προσφύγων, χτυπήματα σε κτίρια του ΟΗΕ, σε τζαμί. Όμως ο ισραηλινός στρατός δεν μπόρεσε να καταλάβει ούτε ένα χωριό στην συνοριακή γραμμή.

Οι διαδηλώσεις ενάντια στην σφαγή ήταν καθημερινές εκείνο το καλοκαίρι. Και τα συνθήματα που κυριάρχησαν από ένα σημείο και μετά, ήταν και εκείνα ξεκάθαρα: συχονταν την ήττα του Ισραήλ και απατούσαν τη διακοπή κάθε είδους σχέσης με το κράτος-τρομοκράτη.

Το κίνημα του 2006 τροφοδοτήθηκε από τον ριζοσπαστισμό και την μαχητικότητα του κινήματος που πάλευε στα πανεπιστήμια ενάντια στην αναθεώρηση του Συντάγματος και το χτύπημα του δημόσιου πανεπι-

στήμιου, και με την σειρά του το τροφοδοτήσε.

Τον ίδιο «μηχανισμό» αλληλοτροφοδότησης και αλληλοεμπροσρασμού είχαμε στα τέλη του 2008 και στις αρχές του 2009, όταν η ισραηλινή πολεμική μηχανή αποφάσισε να συστρίψει την Παλαιστινιακή Αντίσταση που κυριαρχεί στην Γάζα και δεν «προσκυνάει», όπως η Παλαιστινιακή Αρχή του Μαχμούτ Αμπάς. Η ισραηλινή θηριωδία προκάλεσε ένα κύμα αγανάκτησης σε όλο τον κόσμο. Η Βενεζουέλα του Τσάβες έκλεισε την πρεσβεία του Ισραήλ.

Εξέγερση

Και στους δρόμους της Αθήνας ξεχύθηκαν τα πλήθη των διαδηλωτών που κατευθύνονταν στην αμερικάνικη και ισραηλινή πρεσβεία. Ένα μεγάλο τμήμα τους βρισκόταν στους δρόμους από τις αρχές του Δεκέμβρη, στο κίνημα που ξεσπάσε μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Η εξέγερση της νεολαίας, συνδέθηκε με την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη και με την κόντρα στην πολιτική της καταστολής, του ρατσισμού και της ισλαμοφοβίας. Αυτές οι κινητοποιήσεις απέτρεψαν τουλάχιστον για αυτή τη φορά τη χρησιμοποίηση του Αστακού για μεταφορά πολεμοφοδίων στο Ισραήλ.

Όλα αυτά τα χρόνια, το κίνημα αλληλεγγύης δεν θα μπορούσε να δώσει αυτές τις

μάχες αν δεν αντλούσε δύναμη από δυο παράγοντες. Ο πρώτος ήταν η ευρύτητά του. Αγκάλιασε με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικές στιγμές τον κόσμο που έχουν ακάλυπτο οι Σημίτηδες και οι Παπανδρέου με τη φιλοισραηλινή στροφή τους. Χωρίς τους εργαζόμενους των συνδικάτων, χωρίς τους ίδιους τους Παλαιστίνιους και τους Αραβες, δεν θα είχε τη δύναμη και τη μακροβιότητα που έχει. Ο δεύτερος παράγοντας, όμως, είναι οι αιχμηρές πολιτικές επιλογές: δεν περιορίστηκε να εύχεται την ειρήνη και να αποκηρύσει τη βία. Κατέδειξε τον ένοχο, τον ιμπεριαλισμό και το σιωνιστικό τσιράκι του, τάχτηκε με την πλευρά της Αντίστασης, χωρίς «να μεν αλλά...».

Με τον ίδιο τρόπο πρέπει να συνεχίσουμε τώρα. Η κυβέρνηση Παπανδρέου έχει διαλέξει πλευρά. Το ίδιο και εμείς. Τώρα είναι η ώρα να συνεχίσουμε τον αγώνα ενάντια στην κλιμάκωση της συνεργασίας με το δολοφονικό κράτος. Να απαιτήσουμε να διακοπεί κάθε διπλωματική, οικονομική και στρατιωτική σχέση με το Ισραήλ, κάθε «εξυπηρέτηση», από λιμάνια όπως ο Αστακός. Να κλείσει η πρεσβεία του. Δεν θέλουμε τους δολοφόνους όπως τον Νετανιάχου εδώ, θέλουμε σύνορα ανοιχτά για το λαό της Γάζας, για την Παλαιστινιακή Αντίσταση.

Το διαρκές έγκλημα της “Νάκμπα”

Το κράτος του Ισραήλ ανακηρύχθηκε επίσημα το 1948. Η «ιδρυτική διακήρυξη» του ήταν μια πράξη βαρβαρότητας, μια εθνοκάθαρση πρώτου μεγέθους. Οι Παλαιστίνιοι αναφέρονται σε αυτή με μια μόνο λέξη: «Νάκμπα» - Καταστροφή.

Ενας από τους ιδρυτικούς μύθους του σιωνισμού ήταν και παραμένει η άποψη ότι το κράτος του Ισραήλ δημιουργήθηκε για «έναν λαό χωρίς γη» σε μια «γη χωρίς λαό». Ήταν ψέμα εξ' αρχής. Ένα εκατομμύριο περίπου Παλαιστίνιοι ξεριζώθηκαν από τα χωριά και τις πόλεις τους και μετατράπηκαν σε πρόσφυγες.

Η ίδρυση ενός τέτοιου κράτους ήταν ο στόχος του σιωνιστικού κινήματος που έκανε την εμφάνισή του στις αρχές του 20ου αιώνα. Για τους ιδρυτές του σιωνισμού, η απάντηση στον αντισημιτισμό που καταπίεζε τους Εβραίους σε πολλές περιοχές της Ευρώπης δεν ήταν η πάλη εναντίον του, αλλά η προσπάθεια να διαχωριστούν οι Εβραίοι σε ένα δικό τους κράτος.

Αυτή η προοπτική έφερε το σιωνιστικό κίνημα να αναζητήσει την συνδρομή μιας μεγάλης δυτικής δύναμης. Αντί να έρθει σε ρήξη με τον ευρωπαϊκό ρατσιστικό εθνικισμό, ο Σιωνισμός έβαλε σκοπό του να τον εξάγει, με ένα εβραϊκό αποικιοκρατικό σχέδιο. Ύστερα από μια έντονη συζήτηση στο εσωτερικό του, το σιωνιστικό κίνημα κατέληξε ότι ο καταλληλότερος τόπος για αυτό το σκοπό ήταν η Παλαιστίνη. Στις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα, μικρές ομάδες Εβραίων σοβίκων άρχισαν να εγκαθίστανται εκεί.

Τη γέννηση του κράτους του Ισραήλ τη στήριξαν και οι δυο υπερδυνάμεις. Οι ΗΠΑ και η Ρωσία ψήφισαν την απόφαση του ΟΗΕ για τη διχοτόμηση της Παλαιστίνης και κατόπιν αναγνώρισαν το κράτος του Ισραήλ. Θεωρούσαν ότι με αυτό τον τρόπο θα επιτάχυναν την πτώση της βρετανικής επιρροής στη Μέση Ανατολή και αλλού.

Χρονιά κλειδί

Το 1956 ήταν μια χρονιά κλειδί για την Μέση Ανατολή και όλο τον κόσμο. Είναι η χρονιά που η Βρετανία και η Γαλλία προσπάθησαν να ανατρέψουν τον Νάσερ στην Αίγυπτο επειδή το καθεστώς του είχε τολμήσει να εθνικοποιήσει την Διώρυγα του Σουέζ. Εκτός από τις δικές τους δυνάμεις, κεντρικό ρόλο στο σχέδιο έπαιξε το Ισραήλ που εισέβαλε στο Σινά.

Οι αγγλο-γάλλιοι σπάσανε τα μούτρα τους, και το κύρος του Νάσερ και του «αραβικού εθνικισμού» ανέβηκε κατακόρυφα. Όμως, αναβαθμίστηκε ο ρόλος του Ισραήλ. Αρχισε να γίνεται το «μαντρόκυκλο» του ιμπεριαλισμού στην περιοχή, κι αυτό την εποχή του Ψυχρού Πολέμου σήμαινε μαντρόκυκλο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Την θέση αυτή την κατοχύρωσε με τον Πόλεμο των Εξι Ημερών το 1967, όταν νίκησε τρεις αραβικούς στρατούς, κυρίως τον στρατό του Νάσερ της Αιγύπτου. Η Αντολική Όχθη του Ιορδάνη, η Λωρίδα της Γάζας, η Ανατολική Ιερουσαλήμ, τα Υψίπεδα του Γκολάν (στα σύνορα με την Συρία) καταλήφθηκαν από το Ισραήλ.

Ο Πόλεμος των Έξι Ημερών ήταν για τις ΗΠΑ η τελική απόδειξη ότι το Ισραήλ είναι το αναντικατάστατο στρίγγιμά τους στην Μέση Ανατολή. Το Ισραήλ έπαιρνε βοήθεια από τις ΗΠΑ και πριν τον πόλεμο του 1967, αλλά μετά από αυτόν, αυτή η «βοήθεια» πήρε πελώριες διαστάσεις. Για παράδειγμα, το 1968 και το 1969, η αμερικάνικη βοήθεια ήταν συνολικά 140 εκατομμύρια δολάρια. Το 1974 μόνο, η βοήθεια ήταν 2.570 εκατομμύρια δολάρια. Αυτή η συμμαχία συνεχίζεται μέχρι σήμερα.

Το 1973 το Ισραήλ ήρθε «σοσιαλά» σε ένα ακόμα πόλεμο. Το 1982 εισέβαλε στο Λίβανο για να καταστείλει την παλαιστινιακή αντίσταση πολιορκήσε την

Βηρυττό. Η σφαγή χιλιάδων αμάχων Παλαιστίνιων στα προσφυγικά στρατόπεδα της Σάμπρα και Σατίλα ήταν έργο των δεξιών συμμάχων του Ισραήλ στο Λίβανο, των Φαλαγγιτών, και έγινε υπό την άμεση έγκριση και επίβλεψη του ισραηλινού στρατού και του τότε υπουργού Άμυνας Αριέλ Σαρόν.

Το 2006 το Ισραήλ αποφάσισε να εισβάλει ξανά στο Λίβανο για να δώσει ένα μάθημα στην Λιβανέζικη Αντίσταση υπό την ηγεσία της Χαζμπολάχ, η οποία το 2000 το είχε υποχρεώσει σε μια ταπεινωτική υποχώρηση από το νότιο Λίβανο που κατείχε. Το 2006 δεν ήταν 1967. Το Ισραήλ έσπασε τα μούτρα του. Όπως τα έσπασε και τον Γενάρη του 2008 μπροστά στην αντίσταση της Γάζας, παρόλο που η αναμετρήσιμη θύμισε εκείνη του Γολιάθ με τον Δαβίδ.

Το Ισραήλ εξακολουθεί να είναι το μαντρόκυκλο του ιμπεριαλισμού. Ένα κράτος σοβίκων, που φιλοδοξεί να ελέγχει την Μέση Ανατολή και τα πετρέλαιά της για λογαριασμό της Δύσης. Αυτός ο ρόλος έχει καθορίσει την ισραηλινή κοινωνία. Είναι μια κοινωνία απαρτχάιντ, όπως των λευκών ρατσιστών στην Νότια Αφρική μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 90.

Αυτό το κράτος χρησιμοποιεί την πιο ωμή βία και τον πιο αηδιαστικό ρατσισμό για να καταστέλλει τους αγώνες των Παλαιστίνιων. Σε χιλιάδες μετρηούνται τα θύματα της Πρώτης Ιντιφάντα (ξεσπάσε το 1986) και της Δεύτερης Ιντιφάντα (ξεσπάσε το 2002). Οι εποικισμοί της Δυτικής Οχθής και της Ανατολικής Ιερουσαλήμ συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, μεταφέροντας -τα έτσι και αλλιώς ανύπαρκτα νομικά- σύνορα του Ισραήλ και κόβοντας απομονώνοντας τους Παλαιστίνιους σε θύλακες-γκέτο.

Το Ισραήλ είναι το τελευταίο απομεινάρι της αποικιοκρατίας, που δεν επιβιώνει από την ληστρική εκμετάλλευση των «θαγανών» αλλά από την «διασωλήνωση» με τις ΗΠΑ, την στρατιωτική και οικονομική βοήθεια που δίνει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στον τραμπούκο του.

Θα το βρείτε στο **Μαρξιστικό Βιβλιοπωλείο**

Φειδίου 14-16 (πίσω από Τιτάνια-Ρεξ)